

Dissabte dins l'octava de Pasqua

Text de l'Evangelí (Mc 16,9-15): El diumenge, de bon matí, Jesús ressuscitat es va aparèixer primer a Maria Magdalena, de qui havia tret set dimonis. Ella anà a anunciar-ho als qui havien conviscut amb Jesús i que ara estaven afligits i ploraven. Però aquests, quan van sentir que Jesús vivia i que ella l'havia vist, no la van creure. Després d'això, es va manifestar amb un aspecte diferent a dos d'ells que feien camí fora ciutat. Aquests, llavors, se'n tornaren a anunciar-ho als altres, però tampoc no els van creure. Finalment, mentre eren a taula, Jesús es va aparèixer als Onze i els reprotxà la seva falta de fe i la seva duresa de cor, ja que no havien cregut els qui l'havien vist ressuscitat. Els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangelí a tota la humanitat».

«Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangelí a tota la humanitat»

Père Jacques PHILIPPE
(Cordes sur Ciel, França)

Avui, bo i confiant en Jesús ressuscitat, hem de redescobrir l'Evangelí com una "bona nova". L'Evangelí no és una llei que ens oprimeix. Alguna vegada hem pogut caure en la temptació de pensar que els qui no són cristians viuen més tranquils que nosaltres i fan el que volen, mentre que nosaltres hem de complir una llista de manaments. És una visió de les coses molt superficial.

Personalment, una de les majors preocupacions que tinc és que l'Evangelí sigui presentat sempre com una bona nova, una feliç notícia, que ens ompli el cor d'alegria i consol.

L'ensenyament de Jesús és, per descomptat, exigent, però Teresa del Nen Jesús ens ajuda a percebre'l com una bona nova, ja que per a ella l'Evangelí no és altra cosa que la revelació de la tendresa de Déu, de la misericòrdia de Déu amb cada un dels seus fills, i senyala les lleis de la vida que duen vers la felicitat. El centre de la vida

cristiana consisteix en acollir amb reconeixença la tendresa i la bondat de Déu —que són revelació del seu amor misericordiós— i deixar-se transformar per aquest amor.

L'itinerari espiritual seguit per santa Tereseta, el “caminet”, és un autèntic camí de santedat, un camí amb cabuda per a tots, fet de tal manera que ningú no pot desanimar-se, ni els més humils, ni els més pobres, ni els més pecadors. Teresa anticipa així el Concili Vaticà II que afirma amb seguretat que la santedat no és un camí excepcional, sinó una crida per a tots els cristians, de la que ningú pot ser exclòs. Fins el més vulnerable i miserable dels homes pot respondre a la crida a la santedat.

Aquesta santedat consisteix en un «camí de confiança i amor». Així, «l'ascensor que ha d'eivar-me fins al cel són els teus braços, Jesús! (...). Vós, Déu meu, heu ultrapassat la meua esperança, i jo vull cantar les vostres misericòrdies» (Santa Teresa de Lisieux).

Altres comentaris

«Maria Magdalena anà a anunciar-ho als qui havien conviscut amb Jesús, però no la van creure»

P. Raimondo M. SORGIA Mannai OP
(San Domenico di Fiesole, Florencia, Itàlia)

Avui, l'Evangeli ens ofereix l'oportunitat de meditar alguns aspectes dels que cadascú de nosaltres en té experiència: estem segurs d'estimar Jesús, el considerem el millor dels nostres amics; no obstant, ¿qui de nosaltres podria afirmar no haver-lo traït mai? Pensem si no l'hem malvenut, si més no, alguna vegada per un bé il·lusori, del pitjor oripell. En segon lloc, tot i que freqüentment estem temptats a sobrevalorar-nos quant a cristians, nogensmenys el testimoni de la nostra pròpia consciència ens imposa callar i humiliar-nos, a imitació del públicà que no gosava ni tan sols aixecar el cap, tot colpit-se el pit, mentre repetia: «Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador» (Lc 18,13).

Dit això, no pot sorprendre'ns el capteniment dels deixebles. Han conegut personalment Jesús, li han apreciat els dots de ment, de cor, les qualitats incomparables de la seva predicació. Amb tot, quan Jesucrist ja havia ressuscitat, una de les dones del grup —Maria Magdalena— «anà a anunciar-ho als qui havien conviscut amb Jesús i que ara estaven afligits i ploraven» (Mc 16,10) i, en lloc d'interrompre les llàgrimes i començar a ballar d'alegria, no la creuen. És el senyal

que el nostre centre de gravetat és la terra.

Els deixebles tenien davant seu l'anunci inèdit de la Resurrecció i, en canvi, prefereixen continuar planyent-se a si mateixos. Hem pecat, sí! L'hem traït, sí! Li hem celebrat una mena d'exèquies paganes, sí! D'ara endavant, que no sigui més així: després d'haver-nos colpit el pit, llancem-nos als seus peus, amb el cap ben alt, i... endavant!, en marxa rere Seul!, tot seguint el seu ritme. Ha dit sàviament l'escriptor francès Gustave Flaubert: «Crec que si guaitéssim sense parar el cel, acabaríem per tenir ales». L'home, que era immers en el pecat, en la ignorància o en la tebiesa, des d'avui i per sempre ha de saber que, gràcies a la Resurrecció del Crist, «es troba com immers en la llum del migdia».